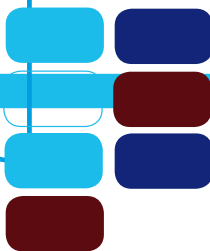
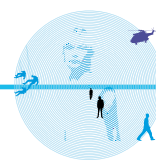

ÎMPREUNĂ PENTRU SECURITATE

O introducere în problematica NATO

ÎMPREUNĂ PENTRU SECURITATE

O introducere în problematica NATO

- P04 | [Introducere](#)
- P06 | [Răspunsul la schimbare](#)
- P14 | [Un actor major în situații de criză](#)
- P22 | [Extinderea parteneriatelor](#)
- P28 | [Implementarea unei politici a ușilor deschise](#)
- P30 | [Noi capacități pentru noi amenințări](#)
- P32 | [Dinamica Organizației](#)
- P35 | [În viitor](#)

Alianța Nord Atlantică

În decursul unei existențe de peste o jumătate de secol, Alianța și lumea în general au evoluat într-un mod pe care fondatorii NATO nu l-ar fi putut prevedea.

Întrucât mediul strategic continuă să evolueze, ritmul transformării NATO crește. NATO abordează un spectru mai larg de provocări de securitate decât în trecut și trebuie să asigure protecția cetățenilor din țările membre, atât în plan intern, cât și extern. Unele amenințări, ca proliferarea armelor de distrugere în masă și terorismul, nu cunosc granițe, fapt care presupune că Alianța trebuie să fie de asemenea capabilă să disloce și să susțină forțe la mari distanțe, precum în Afganistan. În paralel, NATO își dezvoltă mijloacele și capacitățile necesare pentru a putea să răspundă la aceste noi cerințe și contribuie la eforturile internaționale de combatere a acestor numeroase provocări.

Deși natura amenințărilor cu care se confruntă statele membre și modul în care NATO abordează aceste amenințări se schimbă, regulile de bază ale cooperării din cadrul Alianței respectă în continuare principiile Tratatului de la Washington. Principiul apărării colective se află în centrul tratatului fondator. El rămâne un principiu unic și durabil, care asigură unitatea tuturor membrilor, obligându-i să se protejeze reciproc. NATO oferă un cadru politico-militar pentru managementul provocărilor de securitate, care asigură legătura dintre interesele și obiectivele urmărite de europeni și nord-americani vizând edificarea unei securități bazate pe înțelegere și cooperare, pentru generațiile viitoare.

Referirile la fosta Republică Iugoslavă Macedonia sunt marcate cu un asterisc (*) care face trimitere la următoarea notă de subsol:
„Turcia recunoaște Republica Macedonia conform numelui constituțional al acesteia”.

Răspunsul la schimbare

1949
Semnarea Tratatului de la Washington, la 4 aprilie

1961
Ridicarea Zidului din Berlin

Originea Alianței

În 1949, în momentul în care ciocnirile ideologice între Est și Vest începeau să se accentueze din ce în ce mai mult, 12 țări de pe ambele maluri ale Atlanticului au format Organizația Tratatului Atlanticului de Nord. Scopul fundamental era acela de a crea un pact de asistență mutuală pentru a contracara riscul generat de încercarea Uniunii Sovietice de a-și extinde controlul asupra Europei de Est și în alte zone ale continentului.

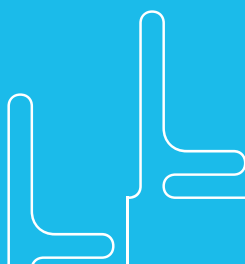

În acel timp, Europa se afla încă în procesul refacerii după distrugerea cauzată de cel de Al Doilea Război Mondial. Totuși, între 1947 și 1952, Planul Marshall finanțat de SUA a asigurat mijloacele pentru stabilizarea economiilor europene occidentale. Prin asumarea principiului apărării colective, NATO a complementat acest rol, datorită contribuției sale la menținerea unui mediu sigur de securitate necesar pentru dezvoltarea democrației și creșterea economică. După cum spunea președintele de atunci al Statelor Unite, Harry S. Truman, Planul Marshall și NATO erau „două jumătăți ale aceleiași alune”.

„ Prin intermediul Alianței, Europa Occidentală și America de Nord au atins un nivel fără precedent de stabilitate ”

La începutul celui de al șaselea deceniu al secolului trecut, evoluțiile internaționale, care au culminat cu izbucnirea Războiului Coreean, păreau să confirme temerile Occidentului privind ambițiile expansioniste ale Uniunii Sovietice. În consecință, statele membre NATO și-au sporit eforturile în vederea dezvoltării unor structuri militare și civile necesare pentru punerea în practică a angajamentului asumat privind apărarea comună. Prezența forțelor nord-americane pe teritoriul european, la cererea guvernelor europene, a contribuit la descurajarea agresiunii din partea Uniunii Sovietice. Mai mult decât atât, pe măsura trecerii timpului, mai multe state au aderat la Alianță.

Prin intermediul Alianței, Europa Occidentală și America de Nord au atins un nivel fără precedent de stabilitate, punând astfel bazele cooperării și integrării economice europene. La începutul ultimului deceniu al secolului trecut, după încheierea Războiului Rece, Alianța a contribuit activ la depășirea vechii divizări est-vest a Europei, prin apropierea sa de foștii adversari și adoptarea unei abordări cooperante în domeniul securității.

1989
Căderea Zidului din Berlin

Sfârșitul Războiului Rece

În timpul Războiului Rece, rolul și menirea NATO erau clar definite de existența amenințării reprezentate de Uniunea Sovietică. La începutul ultimului deceniu al secolului trecut, Pactul de la Varșovia s-a desființat și Uniunea Sovietică s-a dezmembrat. Odată cu dispariția adversarilor tradiționali ai Alianței, unii comentatori au apreciat că NATO devenea astfel inutil și că viitoarele cheltuieli și investiții pentru forțele armate puteau fi reduse dramatic.

Mulți aliați NATO au început să-i reducă cheltuielile pentru apărare, unii dintre ei chiar cu până la 25%. Totuși, curând a devenit evident că, deși încheierea Războiului Rece eliminase probabil amenințarea unei invazii militare, instabilitatea din unele părți ale Europei crescuse. Câteva conflicte regionale, deseori alimentate de tensiuni etnice, au izbucnit în fosta Iugoslavie și în unele părți ale fostei Uniuni Sovietice, amenințând să se extindă.

„menținerea păcii și a stabilității în Europa și prevenirea escaladării tensiunilor regionale”

Pentru menținerea păcii și a stabilității în Europa și prevenirea escaladării tensiunilor regionale erau acum necesare noi forme de cooperare politică și militară. Într-adevăr, NATO a stabilit relații instituționalizate cu foștii adversari, creând noi mecanisme de cooperare. De asemenea, a parcurs reforme interne majore pentru a-și adapta structurile și capabilitățile militare în vederea pregătirii statelor membre pentru noi misiuni, cum ar fi managementul crizelor, menținerea păcii și operațiile în sprijinul păcii, în plus față de asigurarea capacității continue a acestora de a-și îndeplini rolul lor fundamental în domeniul apărării. Răspunzând acestor provocări de securitate, NATO nu numai că a continuat să fie o Alianță strâns unită care poartă responsabilitatea pentru apărarea colectivă, ci a devenit, de asemenea, punctul focal pentru un parteneriat al unor țări diferite din punct de vedere cultural, care cooperează în domeniul mai larg al securității.

1995
NATO se angajează în
prima sa operație de
gestionare a crizelor

9/11

2001
Atacurile teroriste de mare amploare din
New York și Washington D.C.

NATO invocă
Articolul 5 pentru
prima dată în
istoria sa

11 septembrie

Concepția Strategică adoptată la Summit-ul de la Washington din 1999 descria viitoarele amenințări drept „multidirecționale și greu de prevăzut” și acorda o atenție specială amenințării constituite de proliferarea armelor de distrugere în masă și a mijloacelor pentru transportul acestora la țintă. De asemenea, arăta clar că interesele de securitate ale Alianței ar fi putut să fie afectate de riscuri de natură variată, cum ar fi actele de terorism, sabotajele și criminalitatea organizată, precum și de dezorganizarea fluxului de resurse vitale.

Evenimentele au demonstrat curând cât de profetici fuseseră aliații. La 11 septembrie 2001, teroriștii au folosit avioane de pasageri drept arme de distrugere în masă, împotriva unor ținte din Statele Unite. Brutalitatea șocantă a atacurilor și mijloacele utilizate pentru comiterea acestora au demonstrat vulnerabilitatea societăților deschise și democratice în fața unei noi forme de ducere a acțiunilor de luptă asimetrice. În ziua următoare, într-un act de solidaritate, aliații au invocat Articolul 5 al Tratatului de la Washington, prevederea referitoare la apărarea colectivă a NATO, arătând astfel că un atac asupra unuia sau mai multora dintre ei constituia un atac împotriva tuturor statelor membre.

Articolul 5

Părțile convin că un atac armat împotriva uneia sau mai multora dintre ele, în Europa sau America de Nord, va fi considerat un atac împotriva tuturor și, în consecință, sunt de acord ca, în cazul producerii unui astfel de atac, fiecare dintre ele, în vederea exercitării dreptului individual sau colectiv la auto-apărare recunoscut prin Articolul 51 al Cartei Națiunilor Unite, să asigure asistență Părții sau Părților victime ale atacului, prin întreprinderea, în mod individual sau concertat cu celelalte Părți, a oricăror acțiuni pe care le consideră necesare, inclusiv folosirea forței armate, pentru restabilirea și menținerea securității spațiului nord-atlantic.

Orice astfel de atac armat și toate măsurile adoptate ca rezultat al acestuia trebuie raportate imediat Consiliului de Securitate. Aplicarea acestor măsuri va înceta după ce Consiliul de Securitate a luat măsurile necesare pentru restabilirea și menținerea păcii și securității internaționale.

Drept urmare, Alianța a adoptat măsuri în sprijinul Statelor Unite. NATO a acționat rapid, dislocând în Mediterana de Est, la începutul lunii octombrie, nave care să abordeze și să controleze vasele suspecte de desfășurarea de activități teroriste. Această activitate continuă și astăzi sub forma Operației Active Endeavour, care acoperă acum întreaga Mediterană. De asemenea, printre măsurile adoptate, unii aliați au dislocat forțe în Afganistan, în sprijinul operației conduse de SUA împotriva al Qaida – grupul terorist responsabil pentru atacurile din 11 septembrie – și a Talibanilor – regimul care îi oferea adăpost. Alianța a asigurat conducerea misiunii de menținere a păcii care a urmat, Forța Internațională de Asistență de Securitate, începând din august 2003.

Atacurile din 11 septembrie au fost urmate de altele pe teritoriul Alianței, mai puțin dramatice din punct de vedere al amploarei, dar la fel de maligne ca natură. Aceste incidente și altele produse în diferite locuri au confirmat liderilor NATO importanța realizării câtorva obiective pe termen lung.

„ contribuția la dezvoltarea unor soluții politice, economice și militare cuprinzătoare ”

În primul rând, amenințările la adresa comunității trans-atlantice în secolul XXI vor avea o natură din ce în ce mai asimetrică și vor fi sponsorizate mai curând de către grupuri de actori sub-statali decât de către armatele autonome ale statelor națiuni. Pentru a le contracara, armatele aliate trebuie să devină mai ușor dislocabile, mobile și eficiente.

În al doilea rând, sursa acestor noi amenințări s-ar putea afla în afara spațiului euro-atlantic. Din acest motiv, NATO trebuie să devină o Alianță cu parteneri globali care recunosc faptul că riscurile trebuie abordate la sursă, indiferent de locul acesteia.

În fine, NATO nu poate combate fără ajutor aceste pericole. Alianța trans-atlantică are datoria de a-și aduce contribuția la dezvoltarea unor soluții politice, economice și militare cuprinzătoare în cooperare cu organizații neguvernamentale și internaționale, cum ar fi Organizația Națiunilor Unite, Uniunea Europeană și Organizația pentru Securitate și

Cooperare în Europa. Numai o astfel de viziune va permite abordarea cauzelor economice, precum și politice și ideologice fundamentale ale conflictului.

Având în vedere acești factori, liderii NATO s-au angajat în realizarea unei analize a activităților și procedurilor de lucru ale Alianței. Acest lucru a avut ca rezultat o serie de inițiative, printre care:

crearea Forței de Răspuns a NATO – o forță avansată din punct de vedere tehnologic, flexibilă, dislocabilă, interoperabilă și sustenabilă, alcătuită din componente terestre, maritime și aeriene;

îmbunătățirea capabilităților în domenii cheie ale operațiilor militare moderne, precum transportul strategic și supravegherea aeriană a terenului;

o structură militară de comandă suplă;

adoptarea Directivei Politice Generale, care vizează asigurarea cadrului pentru prioritățile strategice ale Alianței în următorii 10-15 ani;

extinderea operațiilor în Afganistan, pentru a acoperi întreaga țară, precum și asistență prin instruirea forțelor de securitate și efectuarea de lucrări de reconstrucție;

asistența acordată guvernului irakian prin intermediul instruirii forțelor de securitate ale acestuia, precum și sprijin Uniunii Africane și inițiere a unor activități anti-piraterie.

stabilirea de relații instituționalizate cu țări din Orientul Mijlociu, prin intermediul Inițiativei de Cooperare de la Istanbul;

În paralel, NATO a urmărit de asemenea realizarea integrării euro-atlantice, prin lansarea de invitații de aderare la Alianță și la programele sale de parteneriat, pentru a multiplica astfel beneficiile securității în cazul unui număr sporit de țări.

Aeronave AWACS ale NATO asigură supravegherea aeriană pentru evenimentele și situațiile de criză majore

Un actor major în situații de criză

2003
NATO își asumă responsabilitatea
pentru ISAF în Afganistan

Afganistan

În perioada imediat următoare de după atacurile din 11 septembrie, Statele Unite au lansat Operația Enduring Freedom, o operație contra terorismului în Afganistan, care a alungat regimul taliban represiv. Ulterior, a apărut îngrijorarea că forțele de securitate afgane nu pot stabiliza țara fără a fi ajutate. De aceea, Conferința de la Bonn, organizată în decembrie 2001 a solicitat Organizației Națiunilor Unite (ONU) să aprobe o forță care să asigure asistență pentru înființarea și instruirea forțelor de securitate. Rezoluția 1386 a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite din 20 decembrie 2001 a prevăzut crearea unei Forțe Internaționale de Asistență de Securitate (ISAF) și dislocarea acestora la Kabul și în zonele învecinate. ISAF și Autoritatea Afgană de Tranziție – precursora guvernului național afgan – au negociat un Acord Militar Tehnic în ianuarie 2002, care a detaliat sarcinile ISAF.

Inițial, ISAF nu a fost o forță NATO sau una ONU, ci o coaliție benevolă dislocată sub autoritatea Consiliului de Securitate al ONU. Țările voluntare (în prima fază, Marea Britanie, Turcia, Germania și Olanda) au asigurat conducerea ISAF în cadrul unor rotații de șase luni. Deși aceste misiuni au realizat progrese, ele au fost afectate de lipsa unei continuități, până când, în cele din urmă, în august 2003, Alianța și-a asumat comanda, controlul și coordonarea la nivel strategic a misiunii, permițând crearea unui comandament permanent al ISAF la Kabul.

„ ISAF acționează în strânsă coordonare cu guvernul național afgan ”

La început, mandatul ISAF a fost limitat la capitala Kabul și zonele din vecinătatea acesteia, dar s-a extins treptat pentru a acoperi întregul Afganistan. Inițial s-a extins către nord, pe urmă în vest, apoi spre sud și în final în estul țării – cea mai periculoasă și volatilă regiune a Afganistanului.

Principalul rol al ISAF este acela de a asigura asistență guvernului afgan în vederea extinderii autorității sale în întreaga țară și creării unui mediu sigur de securitate.

Pentru a face acest lucru, ISAF asigură asistență în procesul dezvoltării forțelor de securitate afgane, prin intermediul instruirii armatei și poliției, identifică nevoile în domeniul reconstrucției elementelor de infrastructură civile, sprijină guvernul în vederea dezarmării grupurilor înarmate ilegale și a angajării acestuia în acțiuni de combatere a drogurilor și oferă sprijin activităților de asistență umanitară.

ISAF urmărește de asemenea să sporească interacțiunea dintre entitățile civile și militare și să dezvolte o abordare mai sistematică a cooperării între acestea. Pentru a ilustra acest lucru, unele dintre Echipele Provinciale de Reconstrucție – mici grupuri de civili și militari sub autoritatea ISAF – acționează în întreaga

țară, în cadrul unor proiecte civile, cum ar fi construirea de școli și orfelinate, repararea drumurilor, dezafectarea armelor, deminarea și alte proiecte asemănătoare.

ISAF acționează în strânsă coordonare cu guvernul național afgan. De exemplu, în intervalul decembrie 2003 – ianuarie 2004, ISAF a asigurat asistență autorităților afgane pentru asigurarea securității în vederea convocării Loya Jirga Constituțională, un mare consiliu, care a adoptat constituția afgană. În septembrie 2006, NATO și Afganistanul au emis un “Cadru pentru Cooperarea Durabilă în Parteneriat”, care se axează pe promovarea reformei apărării, construirea instituțiilor apărării și realizarea interoperabilității între Armata Națională Afgână și statele membre NATO. În plus, un Reprezentant Civil de Rang Înalt al NATO formulează obiectivele politice și militare ale Alianței, lucrând direct cu guvernul afgan și alte organizații internaționale și menținând contactul cu țările vecine.

NATO a condus timp de zece ani o operație de menținere a păcii în Bosnia și Herțegovina

Balcanii

În perioada de după dezintegrarea fostei Iugoslavii, NATO a intervenit militar pentru a pune capăt sau a împiedica desfășurarea în continuare a conflictelor din Bosnia și Herțegovina (în 1995), Kosovo (în 1999) și fosta Republică Iugoslavă Macedonia (*) (în 2001).

În Bosnia și Herțegovina, statele NATO au desfășurat operații aeriene împotriva forțelor sârbe bosniace, în august și septembrie 1995. Această acțiune a contribuit la modificarea raportului de forțe între părțile din teren și la convingerea conducerii sârbilor bosniaci să accepte pacea, care a fost negociată la Dayton, Ohio. Participanții NATO la misiunea de menținere a păcii au sosit în Bosnia și Herțegovina în decembrie 1995, în cadrul Forței de Implementare (IFOR). IFOR a fost urmată de Forța de Stabilizare (SFOR), care s-a încheiat cu succes, zece ani mai târziu, în decembrie 2005. Mandatul misiunii de menținere a păcii a fost preluat apoi de către Uniunea Europeană.

„ crearea unui mediu stabil pentru dezvoltarea viitoare a Kosovo ”

Intervenția militară a NATO în Kosovo a urmat după mai mult de un an de violență crescândă și violarea repetată de către Belgrad a rezoluțiilor Consiliului de Securitate al ONU solicitând acestuia să pună capăt represiunii pe care o exercita împotriva populației albaneze din Kosovo. În martie 1999, Alianța a decis să lanseze o campanie aeriană împotriva structurilor militare și paramilitare ale guvernului iugoslav responsabile pentru represiune. Decizia a fost luată după epuizarea tuturor celorlalte opțiuni și eșecul repetat al convorbirilor de pace de a înfrânge intransigența Belgradului.

Campania aeriană urma să dureze 78 de zile și a avut ca rezultat: încetarea tuturor acțiunilor militare ale părților implicate în conflict; retragerea din Kosovo a Armatei Iugoslave, precum și a poliției și forțelor paramilitare sârbe; acordul privind prezența în Kosovo a unei forțe militare internaționale; acordul privind reîntoarcerea necondiționată și sigură a refugiaților și a persoanelor strămutate; asigurarea dorinței tuturor părților de a coopera pentru atingerea la un acord politic referitor la Kosovo.

Mandatul Forței Kosovo (KFOR) conduse de NATO are ca bază atât un Acord Militar Tehnic semnat de NATO și comandanții iugoslavi, cât și Rezoluția 1244 a Consiliului de Securitate al ONU,

ambele fiind date în iunie 1999. KFOR a primit responsabilitatea pentru descurajarea unor noi ostilități, instaurarea unui mediu sigur și demilitarizarea Armatei de Eliberare a Kosovo. În plus, KFOR sprijină efortul umanitar internațional și cooperează cu structura care reprezintă prezența internațională civilă, Misiunea ONU de Administrație Interimară din Kosovo (UNMIK), pentru crearea unui mediu stabil pentru dezvoltarea viitoare a Kosovo.

După declarația de independență de la 17 februarie 2008, NATO a reafirmat că KFOR va rămâne în Kosovo pe baza Rezoluției 1244 a Consiliului de Securitate al ONU, până când Consiliul de Securitate al ONU va lua o altă decizie în această privință. Această poziție a fost reiterată de liderii NATO la Summit-ul de la Strasbourg/Kehl din aprilie 2009. Ei au declarat, de asemenea, că Alianța își păstrează angajamentul de a sprijini înființarea structurilor de securitate multi-etnice în Kosovo, așa cum s-a convenit. Liderii au salutat desfășurarea de către Uniunea Europeană a Misiunii de Aplicare a Legii în Kosovo (EULEX) și progresul înregistrat până acum în implementarea angajamentelor existente cu privire la standarde, în special la cele ce privesc aplicarea legii, protejarea minorităților etnice și locurile de importanță istorică și religioasă, precum și combaterea infracționalității și a corupției.

„ Pentru consolidarea stabilității pe termen lung în Balcanii de Vest, NATO încearcă să integreze țările din regiune în structurile euro-atlantice ”

În august 2001, președintele fostei Republici Iugoslave Macedonia (*) a solicitat sprijinul NATO pentru dezarmarea grupurilor etnicilor albanezi care dețineau potențialul de a destabiliza țara. NATO a fost de acord, punând însă condiția ca guvernul să reintroducă anumite drepturi pentru minorități. Reprezentanții comunității albaneze din țară și guvernul au ajuns la un aranjament politic, care a fost arbitrat de către trimișii speciali ai diferitelor organizații internaționale, inclusiv NATO, și ai Statelor Unite. Acest lucru a oferit NATO posibilitatea să disloce circa 3.500 de militari într-o misiune de 30 de zile vizând dezarmarea etnicilor albanezi pe baza voluntariatului.

La solicitarea Skopje-ului, trupele NATO au rămas în țară pentru asigurarea protecției personalului de monitorizare din Uniunea Europeană și Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa, până la sfârșitul lui martie 2003, când misiunea a fost preluată de către Uniunea Europeană. Aceste inițiative au contribuit la împiedicarea continuării conflictului civil și la pregătirea terenului în vederea reconcilierii și a reconstrucției în țară.

KFOR este acum singura forță aliată de amploare dislocată în Balcani, în timp ce NATO menține comandamente în Sarajevo și Skopje, pentru a oferi asistență guvernelor gazdă în domeniul reformei apărării.

Pentru consolidarea stabilității pe termen lung în Balcanii de Vest, NATO încearcă să integreze țările din regiune în structurile euro-atlantice. Albania și Croația au devenit membre NATO la 1 aprilie 2009; fosta Republică Iugoslavă Macedonia (*) este țară candidată la aderarea la NATO, iar Bosnia și Herțegovina, Muntenegrul și Serbia au devenit parteneri NATO, la 14 decembrie 2006.

Mediterrana

Lansată imediat după atacurile din 11 septembrie, Operația Active Endeavour reprezintă o operație de supraveghere maritimă condusă de forțele navale ale NATO, pentru detectarea, descurajarea și asigurarea protecției împotriva activităților teroriste în Marea Mediterană. Navele NATO au fost dislocate în Mediterana de Est și au început patrularea în zonă încă de la 6 octombrie 2001. Pentru asigurarea succesului său, aceasta a fost extinsă până în Strâmtoarea Gibraltar la începutul lui 2003 și apoi, un an mai târziu, în întreaga Mare Mediterană, în martie 2004.

Deși vizează doar activitățile legate de terorism, operația are efecte benefice asupra securității Mediteranei în general, mai ales în ceea ce privește activitatea economică și comercială.

Golful Aden

Intensificarea pirateriei în Golful Aden și dincolo de Peninsula Somali amenință să submineze eforturile umanitare internaționale din Africa și, în plan general, cașii maritime și interesele economice din zonă.

NATO contribuie activ la sporirea securității prin desfășurarea de operațiuni anti-piraterie în zonă: operațiile Allied Provider (2008), Allied Protector (2009) și Ocean Shield (în curs de desfășurare). Organizația ia în calcul un posibil rol pe termen lung în combaterea pirateriei, în corespondență cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate ONU și cu acțiunile anti-piraterie întreprinse de către alte entități, cum ar fi Uniunea Europeană.

Asistența pentru Irak

NATO are un interes strategic vital pentru un Irak stabil și a acordat sprijin guvernului irakian, prin intermediul Misiunii de Instruire a NATO din Irak (NTM-I), începând din 2004. NATO și Irakul au convenit de asemenea să coopereze pe termen lung și au formalizat această decizie prin aprobarea propunerilor privind un Cadru Structurat de Cooperare.

NATO ajută Irakul să-și asigure propria securitate, prin intermediul instruirii personalului militar irakian în Irak sau în afara țării, sprijinului acordat pentru dezvoltarea instituțiilor de securitate ale țării, coordonării furnizării echipamentului donat de diferite țări membre NATO și, în general, prin intermediul sprijinului acordat reformei apărării din Irak.

Cooperarea cu Irakul se desfășoară pe baza Rezoluției 1546 a Consiliului de Securitate al ONU, care solicită sprijinul organizațiilor internaționale și regionale în vederea aducerii unei contribuții la satisfacerea nevoilor de securitate și stabilitate ale poporului irakian, precum și a cererilor primite ulterior din partea guvernului irakian.

Refugiații
din Darfur

Sprijinul pentru Uniunea Africană

Prima misiune NATO pe continentul african a avut scopul de a sprijini Misiunea Uniunii Africane în Sudan (AMIS).

Locuitorii provinciei Darfur din Sudan continuă să fie victimele unui brutal război civil, care a izbucnit în 2003. Conflictul a cauzat o criză umanitară, care a condus la uciderea a zeci de mii și strămutarea a milioane de oameni. La solicitarea Uniunii Africane (AU), NATO a sprijinit AMIS, în perioada dintre iulie 2005 și data încheierii acestei misiuni, la 31 decembrie 2007. Când această misiune a devenit o misiune hibridă ONU-AU, în ianuarie 2008, NATO și-a exprimat disponibilitatea de a analiza orice solicitări de sprijin, pe care le-ar putea primi în viitor.

În iunie 2007, NATO a fost de acord, să răspundă unei solicitări din partea Uniunii Africane de a asigura sprijinul în privința transportului aerian pentru trupele sale într-o misiune în Somalia (AMISOM). Țara nu a avut un adevărat guvern după 1991 și suferă în urma anilor de lupte între căpeteniile războinice rivale, precum și în urma foametei și a bolilor.

Tot la solicitarea AU, NATO asigură sprijin în domeniul construirii capacităților pentru capabilitățile de menținere a păcii ale AU pe termen lung, în special în ceea ce privește Forța Africană Standby.

În vederea asigurării unei sinergii și a unei eficacități maxime, asistența NATO se desfășoară în concordanță și strânsă coordonare cu alte organizații internaționale – în special Organizația Națiunilor Unite și Uniunea Europeană – precum și cu alți parteneri bilaterali.

Activitățile mai extinse ale NATO

Acoperirea mediatică a NATO se concentrează în mod inevitabil asupra diplomației la nivel înalt, precum și asupra summit-urilor și campaniilor militare ale Alianței. Totuși, cea mai mare parte din activitatea Alianței se desfășoară fără să se bucure de publicitate. NATO este implicat, zilnic, în derularea unei game de proiecte care contribuie la îmbunătățirea mediului de securitate al Europei. Aceasta include sprijinul acordat reformei armatelor est-europene, elaborarea programelor de reconversie a foștilor militari pentru integrarea în viața civilă și asigurarea de asistență în vederea deminării și a distrugerii stocurilor de muniție expirată.

În plus, NATO joacă un rol activ în coordonarea asistenței umanitare în cazul producerii dezastrelor. În 1999, Alianța a înființat un Centru Euro-atlantic pentru Coordonarea Asistenței la Dezastre (EADRCC), prin intermediul căruia coordonează asistența de urgență și umanitară din partea țărilor NATO și parteneri în cazul producerii dezastrelor naturale sau a celor cauzate de oameni. De exemplu, în septembrie 2005, NATO a oferit asistență victimelor inundațiilor, imediat după Uraganul Katrina

din Statele Unite. O lună mai târziu, un cutremur devastator în Pakistan a produs moartea a circa 73.000 și a lăsat fără adăpost aproape patru milioane de oameni. Consiliul Nord Atlantic a convenit extinderea asistenței prin intermediul EADRCC. În numeroase ocazii, EADRCC a mobilizat resurse pentru a oferi asistență țărilor din spațiul euro-atlantic care s-au confruntat cu inundații, incendii în regiuni împădurite și cutremure.

NATO derulează un program științific care sponsorizează cooperarea practică în privința aspectelor legate de securitate și în domeniile civile ale științei, mediului și tehnologiei. Programul Știință pentru Pace și Securitate (SPS) al NATO urmărește să elaboreze recomandări și soluții practice pentru o varietate de probleme, căutând în același timp să răspundă la nevoile specifice ale participanților. La aceste activități, care contribuie în mod real la realizarea securității generale, prin facilitarea colaborării, formării de rețele și a construirii capacităților, participă oameni de știință din țările NATO, parteneri și membre ale Dialogului Mediteranean.

„ activitatea Alianței se desfășoară fără să se bucure de publicitate ”

Extinderea parteneriatelor

Partenerii NATO

„edificarea unor instituții pentru realizarea dialogului, încrederii reciproce și a cooperării ”

După încheierea Războiului Rece, NATO a lansat o serie de inițiative în vederea întăririi securității și a stabilității, prin edificarea unor instituții pentru realizarea dialogului, încrederii reciproce și a cooperării. Alianța a stabilit relații cu foștii adversari, precum și cu alte state europene, cu țări din vecinătatea sa aflate în regiunea mediteraneană extinsă și cu țări din Orientul Mijlociu.

Un pas întreprins în această direcție, încă din primele stadii, l-a constituit înființarea Consiliului Nord Atlantic de Cooperare, în 1991. Redenumit, între timp, Consiliul Parteneriatului Euro-Atlantic, acesta a devenit principalul forum de consultări și cooperare între NATO și țările nemembre din spațiul euro-atlantic.

În 1994, NATO a introdus o inițiativă cunoscută ca Parteneriatul pentru Pace (PfP). Acesta este un program conceput să asigure asistență țărilor participante în vederea restructurării forțelor lor armate, pentru le face capabile să joace un rol corespunzător într-o societate democratică și să participe la operațiile de susținere a păcii conduse de NATO. El oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări practice în numeroase și variate domenii, permițând țărilor partenere să-și modeleze participarea în conformitate cu interesele sau nevoile lor specifice de securitate. Amplitudinea și gama activităților sunt extrem de largi, acoperind domenii cum ar fi reforma apărării, gestionarea crizelor, planificarea urgențelor civile, cooperarea în sfera științei, educației și instruirii și distrugerea în siguranță a munițiilor, armelor mici și a armelor ușoare.

Relațiile cu Rusia și Ucraina

„ Rusia și Ucraina s-au numărat printre primele țări care s-au angajat în activitățile de parteneriat cu NATO încă din prima zi ”

Rusia și Ucraina s-au numărat printre primele țări care s-au angajat în activitățile de parteneriat cu NATO încă din prima zi. În 1997, cooperarea a fost așezată pe o bază mai formală, odată cu semnarea acordurilor bilaterale între fiecare dintre aceste țări și NATO. Consiliul Întrunit Permanent NATO-Rusia și Comisia NATO-Ucraina au fost înființate ca un instrument de facilitare a consultărilor și discuțiilor regulate pe tema aspectelor de securitate și de dezvoltare a cooperării practice într-o gamă largă de domenii.

Ulterior acestui moment, în perioada imediat de după atacurile teroriste din 11 septembrie, care au subliniat necesitatea unei acțiuni internaționale concertate în vederea abordării noilor amenințări de securitate, țările aliate și Rusia au dezvoltat relații mai profunde și strânse. În 2002, acestea au înființat Consiliul NATO-Rusia (NRC), prezidat de Secretarul General, în cadrul căruia toate țările NRC participă în calitate de părți egale și deciziile se iau prin consens, pentru a înlocui Consiliul Întrunit Permanent NATO-Rusia bilateral. NRC a identificat lupta împotriva terorismului, managementul crizelor și neproliferarea armelor de distrugere în masă drept domenii cheie de cooperare.

Relația NATO-Ucraina s-a dezvoltat progresiv în timp. Un aspect important îl reprezintă sprijinul oferit de NATO și de diferiți aliați în mod individual pentru eforturile de reformă continue ale Ucrainei, în special în sectorul apărării și al securității. Aceste reforme sunt vitale pentru dezvoltarea democratică a țării.

Cooperarea cu
țările Dialogului
Mediterranean pe
timpul exercițiilor
NATO

Dialogul Mediteranean

„ crearea unor bune relații și
îmbunătățirea înțelegerii reciproce cu
țările din regiunea mediteraneană ”

Inițiativa PFP a căpătat o nouă amploare, prin înființarea, în 1995, a Dialogului Mediteranean cu șase țări – Egipt, Israel, Iordania, Mauritania, Maroc și Tunisia – în regiunea mediteraneană extinsă. Programul, la care a aderat și Algeria, în 2000, urmărește crearea unor bune relații și îmbunătățirea înțelegerii reciproce cu țările din regiunea mediteraneană, precum și promovarea securității și a stabilității regionale. În 2004, Dialogul a fost ridicat la rangul unui adevărat parteneriat, pentru a promova o cooperare practică sporită, prin asigurarea

asistenței pentru reforma apărării, cooperarea în domeniul securității frontierelor, măsurile de îmbunătățire a interoperabilității și alte activități de acest gen. Parteneriatul consolidat s-a concentrat, de asemenea, asupra luptei împotriva terorismului. Unele țări membre ale Dialogului contribuie cu trupe la operațiile de susținere a păcii conduse de NATO în Balcani și participă la Operația Active Endeavour.

Inițiativa de Cooperare de la Istanbul

„ Inițiativa urmărește să
promoveze cooperarea practică
în plan bilateral cu țările
interesate din regiune ”

Lansarea Inițiativei de Cooperare de la Istanbul (ICI), în 2004, a demonstrat dorința Alianței de a se deschide către țările Orientului Mijlociu care nu sunt implicate în Dialogul Mediteranean. Inițiativa urmărește să promoveze cooperarea practică în plan bilateral cu țările interesate din regiune în domenii precum lupta împotriva terorismului, managementul crizelor, planificarea urgențelor civile și controlul frontierelor. Până în prezent, la aceasta au aderat Bahrain-ul, Qatar-ul, Kuweit-ul și Emiratele Arabe Unite.

Un număr de așa-numite țări de contact, precum Noua Zeelandă, contribuie la ISAF

Cooperarea cu partenerii globali și alte organizații internaționale

NATO și-a extins parteneriatele, pe măsură ce amenințările au devenit din ce în ce mai imprevizibile ca natură, gamă și origine. Alianța a apelat la parteneri globali, pentru a o ajuta să combată amenințările globale, care au apărut după începutul noului secol. Aceste așa-numite „țări de contact”, care nu sunt nici state membre și nici state partenere ale Alianței, includ Japonia, Noua Zeelandă, Australia și Coreea de Sud.

NATO întreține, de asemenea, relații cu alte organizații internaționale care au un rol complementar în promovarea păcii și a securității. În contextul operațiilor de gestionare a crizelor, NATO cooperează cu organizații care dețin instrumentele pentru asigurarea unei păci durabile, prin asigurarea dezvoltării politice, economice și sociale. Aceste organizații includ Organizația Națiunilor Unite, Uniunea Europeană, Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa, precum și alte instituții cum ar fi EUROCONTROL și Comitetul Internațional al Crucii Roșii.

„ un rol complementar în promovarea păcii și a securității ”

În plus și mai presus de aceste legături instituționale, relațiile trans-atlantice între aliații europeni ai NATO și Statele Unite oferă un profil aparte relațiilor Alianței cu Uniunea Europeană. Ca orice relații constructive, acestea au evoluat pentru a putea răspunde condițiilor externe în schimbare. Fără a prezenta o istorie a relațiilor trans-atlantice de după sfârșitul Războiului Rece, este important să fie subliniat faptul că membrii europeni ai NATO au fost în mare măsură dependenți de Statele Unite în perioada postbelică imediat următoare, în ceea ce privește atât securitatea, cât și creșterea economică. În anii care au urmat, Europa a devenit mai puternică și mai unită. Uniunea Europeană a început să dezvolte o politică externă și de securitate comună la începutul ultimului deceniu al secolului trecut și plasează din ce în ce mai mult Europa în poziția unui actor mai proeminent în cadrul relațiilor internaționale. În decembrie 1999, Uniunea Europeană a hotărât să-și dezvolte o capacitate proprie care să-i

permită să îndeplinească misiuni în domeniul managementului crizelor și a întreprins pași în vederea creării structurilor politice și militare necesare. Acest lucru a pavat calea preluării de către Uniunea Europeană, câțiva ani mai târziu, a două dintre misiunile NATO în Balcani.

Acest proces este facilitat de aranjamentele „Berlin Plus”, care permit accesul Uniunii Europene la mijloacele și capabilitățile NATO pentru desfășurarea operațiilor conduse de UE, când Alianța nu este angajată ca un întreg. El constituie acum baza cooperării între Uniunea Europeană și NATO și a condus la predarea misiunilor NATO din fosta Republică Iugoslavă Macedonia (*), la sfârșitul lui martie 2003, și din Bosnia și Herțegovina, în decembrie 2004.

Implementarea unei politici a ușilor deschise

Un proces continuu

Într-un stadiu relativ incipient, membrii fondatori ai Alianței – Belgia, Canada, Danemarca, Franța, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia, Marea Britanie și Statele Unite – au lărgit componența Organizației, pentru a include Grecia și Turcia (1952), Germania (1955) și, câteva decenii mai târziu, Spania (1982).

Următoarea rundă de extindere s-a produs după încheierea Războiului Rece, când câteva țări din Europa Centrală au decis că viitoarele lor interese de securitate pot fi mai bine realizate prin aderarea la NATO și și-au exprimat intenția de a obține calitatea de state membre ale Alianței. Trei foste țări partenere – Republica Cehă, Ungaria și Polonia – au aderat în martie 1999, ridicând numărul aliaților la 19. La sfârșitul lui martie 2004, a avut loc cea mai mare rundă de extindere a NATO, prin aderarea la Alianță a încă

șapte state – Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia și Slovenia. Mai recent, în aprilie 2009, Albania și Croația au devenit membre. Fosta Republică Iugoslavă Macedonia* va fi de asemenea invitată să adere la Alianță, imediat după rezolvarea problemei legate de denumirea acestei țări.

Ușa NATO rămâne deschisă oricărei țări europene în măsură să-și asume angajamente și obligații în calitate de state membre și să contribuie la securitatea zonei euro-atlantice.

Planul de Acțiune pentru Aderare

Cei șapte membri care au aderat la NATO în 2004 și cei care urmează să adere ulterior acestei date au beneficiat de un Plan de Acțiune pentru Aderare, inițiat în 1999, pentru a ajuta țările partenere interesate să se pregătească în vederea obținerii calității de state membre. Planul oferă țărilor care aspiră la aderare consiliere practică și asistență specifică. În schimb, de la acestea se așteaptă să îndeplinească anumite cerințe cheie, care includ: un sistem politic democratic funcțional bazat pe o economie de piață; tratamentul corect pentru populațiile minoritare; atașamentul față de rezolvarea pașnică a disputelor cu vecinii; capacitatea și dorința de a aduce contribuții militare la Alianță; atașamentul pentru asigurarea controlului democratic asupra forțelor lor militare. Participarea la Plan nu oferă nicio garanție privind viitoarea aderare, dar ajută țările să-și adapteze forțele lor armate și să se pregătească pentru îndeplinirea obligațiilor și a responsabilităților pe care le implică apartenența la Alianță.

NATO nu are ca sarcină recrutarea de noi membri, dar aliații sunt decizi să analizeze solicitările de aderare venite din partea țărilor democratice, care împărtășesc valorile Alianței și ar putea contribui la realizarea scopurilor

fundamentale ale acesteia. Guvernele țărilor NATO au arătat clar că lărgirea Alianței nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc de extindere în continuare a ariei de securitate a NATO și de a face Europa în întregul ei mai stabilă. Procesul de extindere contribuie la încheierea conflictelor, deoarece însăși perspectiva aderării servește statelor aspirante drept un stimulent pentru rezolvarea disputelor cu vecinii și avansarea reformelor și a democratizării. Mai mult decât atât, noii membri vor trebui atât să se bucure de beneficiile apartenenței, cât și să fie capabili să contribuie la securitatea generală a tuturor țărilor membre. Cu alte cuvinte, aceștia trebuie să fie atât furnizori, cât și consumatori de securitate.

„atât furnizori,
cât și consumatori
de securitate”

Noi capacități pentru noi amenințări

„ liderii NATO au introdus reforme majore care urmau să remodeleze radical mijloacele militare ale Alianței ”

Provocările de securitate cărora trebuie să le facă față astăzi societățile noastre solicită forțe echipate și structurate în principal pentru a aborda amenințări precum terorismul, răspândirea armelor de distrugere în masă și instabilitatea generată de statele problemă sau de cele în curs de a deveni state problemă.

La începutul ultimului deceniu al secolului trecut, NATO începuse deja să facă o analiză a capacităților sale militare, în vederea renunțării la formațiunile statice ale Războiului Rece, pentru a crea forțele mai mobile necesare în vederea desfășurării operațiilor de gestionare a crizelor. Evenimentele din 11 septembrie au accelerat acest proces. La Summitul de la Praga din 2002, liderii NATO au introdus reforme majore care urmau să remodeleze radical mijloacele militare ale Alianței. Ei au identificat domenii specifice care urmau să fie îmbunătățite, au creat Forța de Răspuns a NATO și au realizat o structură suplă a structurii militare de comandă, în cadrul efortului de a asigura o capacitate sporită de a răspunde diferitelor amenințări de securitate, în spațiul euro-atlantic sau în afara acestuia.

Modernizarea capacităților militare

La Praga, au fost identificate opt domenii specifice în care neajunsurile manifestate trebuiau să fie înlăturate cât mai urgent. Acestea includeau domenii ca: transportul strategic aerian și maritim; apărarea împotriva atacurilor chimice, biologice, radiologice și nucleare; supravegherea din aer a terenului. Aliații s-au angajat să realizeze aceste capacități, care sunt esențiale pentru asigurarea capacității Alianței de a răspunde la noile amenințări. În perioada de după Summit-ul de la Praga, NATO a explorat noi domenii care trebuie modernizate, în special în ceea ce privește domeniul apărării împotriva terorismului.

Forța de Răspuns a NATO

Principala sarcină a Forței de Răspuns a NATO (NRF) este acela de a putea oferi rapid un răspuns diferitelor tipuri de situații de criză de pe întreg globul, acționând ca o forță avansată, care poate fi întărită cu alte trupe, într-un stadiu ulterior. Pe baza unui nucleu, care poate fi mărit dacă este necesar, aceasta reprezintă o forță multinațională, alcătuită din componente terestre, aeriene, maritime și de forțe speciale, aptă să înceapă dislocarea la doar cinci zile de la primirea notificării și să se auto-susțină în cadrul operațiilor timp de 30 de zile sau un timp mai îndelungat, dacă este re-aprovizionată.

Elemente din cadrul NRF au fost deja dislocate în Statele Unite, după ce Uraganul Katrina a lovit New Orleans-ul și zonele înconjurătoare, în septembrie 2005, precum și în Pakistan, după devastatorul cutremur de pământ produs la 8 octombrie 2005.

În plus față de capacitatea de dislocare și starea de pregătire de luptă ridicate de care dispune, NRF constituie un adevărat vârf de lance în cadrul eforturilor de transformare ale NATO. Aceasta instruește personalul în vederea desfășurării activității într-un mediu foarte dificil, folosind tehnologii în curs de apariție, într-un context multinațional. Această calitate de a instrui constituie o experiență pe care o dobândesc, fără excepție, toți participanții, reprezentând un catalizator al schimbării la nivelul forțelor naționale, precum și la nivelul formațiilor multinaționale.

Realizarea unei structuri de comandă corespunzătoare

În procesul adaptării la mediul de securitate post-Război Rece, NATO și-a reanalizat structura sa militară de comandă pentru a putea sprijini forțe de dimensiuni mai mici, mai flexibile și mobile. Alianța și-a redus radical numărul comandamentelor și, mai important, a oferit comandamentului strategic cu baza în SUA, Comandamentul Aliat pentru Transformare (fostul Comandament Aliat pentru Atlantic), rolul conducător în cadrul eforturilor NATO de transformare. Comandamentul strategic cu baza în Europa și-a asumat responsabilitatea pentru toate operațiile NATO, fiind cunoscut acum drept Comandamentul Aliat pentru Operații.

Asigurarea supleții structurii militare de comandă reprezintă un proces continuu, pe care NATO îl reanalizează cu regularitate.

Dinamica Organizației

Luarea deciziilor prin consens

Unul dintre elementele cheie ale longevității Alianței îl reprezintă procesul decizional al acesteia bazat pe consens. Acest lucru înseamnă că toate deciziile trebuie să fie unanime. Drept urmare, deseori este nevoie de consultări și discuții prelungite, mai înainte ca o decizie importantă să poată fi luată. Deși acest sistem poate părea lent și greoi pentru un observator extern, el prezintă două avantaje majore. În primul rând, asigură respectarea suveranității și independenței fiecăreia dintre țările membre. În al doilea rând, când o decizie este luată, aceasta se bucură de susținerea deplină a tuturor țărilor membre și de sprijinul lor în vederea implementării sale.

Ocazional, există dezacorduri, așa cum a fost cazul în primăvara lui 2003, când țările au evaluat în mod diferit amenințarea reprezentată de regimul lui Saddam Hussein din Irak. Deși pozițiile naționale diferite indică faptul că aliații nu vor conveni întotdeauna asupra acțiunilor care urmează să fie întreprinse, NATO are sarcina să faciliteze consultările și discuțiile între aceștia, astfel încât consensul să poată fi realizat de fiecare dată când acest lucru este posibil.

Principalii actori

„ Structura politică principală de luare a deciziilor în NATO este Consiliul Nord Atlantic ”

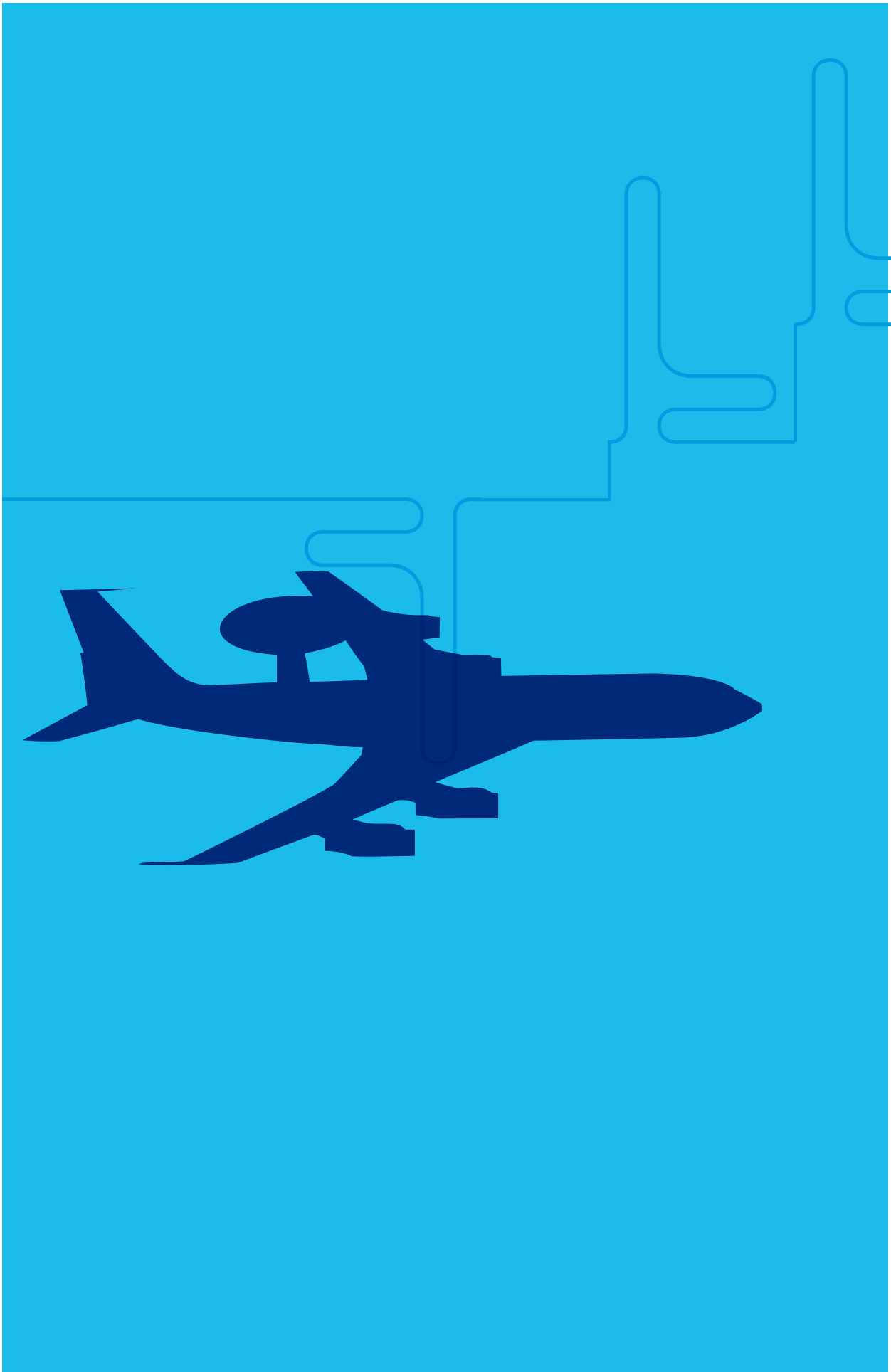
Cei mai importanți actori în NATO sunt chiar țările membre, care formează Organizația. Acestea sunt reprezentate la nivelul tuturor comitetelor. În acest scop, fiecare țară are la Cartierului General al NATO de la Bruxelles câte un reprezentant permanent cu rang de ambasador, sprijinit în activitatea sa de către o delegație națională, alcătuită din personal diplomatic și consilieri pentru apărare, care participă la întâlnirile comitetelor sau asigură participarea experților naționali.

Structura politică principală de luare a deciziilor în NATO este Consiliul Nord Atlantic, care se reunește la nivelul ambasadorilor cel puțin o dată pe săptămână. De asemenea, se desfășoară întâlniri regulate ale Consiliului la nivelul miniștrilor afacerilor externe și al miniștrilor apărării și, din când în când, la nivelul șefilor de state și guverne. Consiliul Nord Atlantic și două structuri legate de domeniul apărării – Comitetul de Planificare a Apărării și Grupul de Planificare Nucleară – se află în vârful unui sistem complex de comitete. În cadrul acestui sistem, Comitetul Militar poartă responsabilitatea pentru furnizarea consilierii militare pentru aceste trei structuri principale și asigurarea orientării comandanților strategici în privința problemelor militare. Astfel, acesta are un statut special, de autoritate militară de rang înalt în cadrul NATO.

NATO are un secretar general, care deține această funcție pentru o perioadă de aproximativ patru ani. Acesta este un oficial internațional de rang înalt dintr-un stat membru. Secretarul General prezidează întâlnirile Consiliului Nord Atlantic și alte structuri importante ale NATO și contribuie la realizarea consensului între țările membre. În gestionarea activităților zilnice, acesta este sprijinit de un personal internațional format din experți și oficiali din toate țările NATO.

NATO nu posedă forțe armate proprii. Cele mai multe forțe aflate la dispoziția NATO rămân pe deplin sub comanda și controlul țărilor din care provin, până când statele membre decid ca acestea să execute misiuni cuprinse într-o gamă de la apărarea colectivă la noi misiuni, precum menținerea păcii. Pe scurt, NATO reprezintă un forum al țărilor care sunt pregătite să-și integreze forțele și să se angajeze în activități multinaționale, pentru un interval de timp dat. Structurile sale politice și militare asigură planificarea anterioară necesară pentru a permite forțelor naționale să îndeplinească aceste misiuni, precum și perfectarea aranjamentelor organizaționale de care este nevoie pentru comanda, controlul, instruirea și exercițiile întrunite ale acestora.

În viitor

Inițial o creație a erei Războiului Rece, Alianța și-a asumat noi sarcini fundamentale după ce divizarea Europei a luat sfârșit. Ea s-a deschis către Europa de Est, salutând aderarea unor noi membri și înființând o rețea de parteneriate, care se întinde până în Asia Centrală. S-a angajat de asemenea în operații de gestionare a crizelor, pentru a pune capăt violenței cauzate de conflictele regionale și etnice produse în Europa și, mai nou, în afara spațiului euroatlantic.

Lumea post Război Rece s-a dovedit a fi un mediu de securitate mai complex – o tendință care se pare că va continua în secolul XXI. Concepția Strategică a Alianței, convenită în 1999, a anticipat multe dintre amenințările și provocările noului mediu de securitate.

În perioada de după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, Alianța și-a reorientat eforturile pentru a se adapta la realitatea amenințărilor asimetrice. Ea a adoptat o abordare mai largă și mai ambițioasă privind securitatea, prin

continuarea aprofundării și extinderii parteneriatelor sale, modernizării forțelor sale și furnizării de asistență în zone de criză care reprezintă o noutate pentru Organizație. Pe scurt, NATO își accelerează transformarea în vederea dezvoltării de noi relații politice și capacități operaționale mai solide, în răspuns la o lume caracterizată din ce în ce mai mult de globalizare și provocări dificile, pentru a asigura apărarea, pacea și securitatea statelor membre.

ÎMPREUNĂ PENTRU
SECURITATE

